ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Evy Šonkové, v právní věci žalobce: **D. M.,** zast. JUDr. Jaroslavem Tesákem, Ph.D., LL.M., advokátem, se sídlem Jaselská 23, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,** se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. S-JMK 71843/2014/OD/Ša, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2016, č. j. 22 A 95/2014 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou a procesně přípustnou kasační stížností se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2014, sp. zn. S-JMK 71843/2014/OD/Ša. Tímto rozhodnutím bylo zčásti zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Mikulov ze dne 9. 5. 2014, č. j. MUMI 14014477, a v této části bylo řízení o přestupku zastaveno, a zčásti bylo toto rozhodnutí změněno.

[2] Podle prvostupňového rozhodnutí měl žalobce spáchat přestupky podle § 125c odst. 1 písm. f) a podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na

pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že:
1) *dne 17. 6. 2013, v 8.42 hod. v katastru obce Mikulov, na ul. Valtická., v úseku označeném svislou informativní směrovou dopravní značkou „Obec“ (č. IS 12a) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců překročil jako řidič motorového vozidla Toyota, r. z. X nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o 20km/h a více. Hlídkou Městské policie Mikulov mu byla naměřena ověřeným měřícím zařízením ProLaser III PL-DOK I, rychlost 80 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h, mu tedy byla jako skutečná rychlost naměřena rychlost 77 km/h. Dle výpisu z karty řidiče se dopustil stejné skutkové podstaty dne 10. 9. 2012,*
2) *dne 3. 8. 2013 v 8.15 hod. v obci X u RD čp. X se přes výzvu policisty podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu odmítl podrobit vyšetření, zda při řízení výše uvedeného motorového vozidla nebyl ovlivněn alkoholem.*
Za tyto přestupky mu byla uložena pokuta 35 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 18 měsíců, přičemž mu do této doby byla započtena doba zadržení řidičského průkazu.

[3] Žalovaný v odvolacím řízení zrušil rozhodnutí o prvním přestupku v důsledku zániku odpovědnosti a v této části řízení zastavil. Změna rozhodnutí pak spočívala v novém vymezení druhého přestupku tak, že žalobce je vinen tím, že „*dne 3. 8. 2013 v 8.15 hod. v obci X u RD čp. X byl při kontrole Policií ČR bezprostředně po zacouvání vozidlem tov. zn. Toyota, r. z. X (modré barvy) k domu č.p. X po ztotožnění a poučení vyzván ke splnění povinnosti řidiče dle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, tedy podrobení se vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem při řízení vozidla, kdy se opakovaně odmítl podrobit tomuto vyšetření. Svým jednáním obviněný porušil obecně závazný právní předpis, kterým je zákon o silničním provozu, a to jeho ustanovení § 5 odst. 1 písm. f), které stanoví, že řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, čímž se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu*“. Za tento přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců, přičemž mu do této doby byla započtena doba zadržení řidičského průkazu.

[4] V žalobě stěžovatel odmítl odpovědnost za přestupek, uvedl, že v době výzvy nebyl řidičem, a že v řízení nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci.

[5] Krajský soud po podrobném popisu průběhu správního řízení vymezil předmět svého přezkumu v mezích § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, ze dne 25. 11. 2003, č. j. 7 A 82/2002 - 40, a ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109 (všechny v rozsudku citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Krajský soud označil přestupek ze dne 3. 8. 2013 za dostatečně prokázaný svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, sepsaným záznamem a videozáznamem pořízeným při kontrole. Další údajně přítomná osoba (Ing. R. M.) na místo přijela na kole v časovém odstupu, stejně tak se v časovém odstupu objevil na balkoně domu Ing. P. M., který byl ve správním řízení žalobcem označen za řidiče vozidla. Soud považoval výpovědi policistů za

konzistentní s ostatními důkazy, přičemž věrohodnost policistů posuzoval ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 14. S poukazem na další rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (ze dne 28. 3. 2012, č. j. 2 As 130/2011 - 63, ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 As 1/2011 - 60) vyhodnotil, že bylo prokázáno, že žalobce byl řidičem povinným podrobit se na výzvu vyšetření. Odlišná verze žalobce byla vyvrácena ve smyslu rozsudku označeného soudu ze dne 25. 7. 2006, č j. 6 As 47/2005 - 84, a nebyl důvod aplikovat zásadu *in dubio pro reo* podle rozsudku téhož soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010 - 58. Krajský soud rovněž odmítl tvrzení o nesprávném doručování v průběhu správního řízení a obecné žalobní tvrzení o procesních nedostatcích a o nedostatečném vypořádání odvolacích námitek.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně uvádí, že se správní orgán nevypořádal se všemi jím vznesenými námitkami. Prvostupňový orgán bez jakýchkoliv výhrad převzal tvrzení policistů, aniž bylo vyjasněno, zda policisté užili výstražných znamení při pronásledování vozidla překračujícího nejvyšší povolenou rychlost, a proč při něm nepoužili kameru, kterou měli k dispozici a použili ji následně při kontrole. Takový záznam by odstranil pochybnosti o tom, zda stěžovatel vozidlo skutečně řídil. Ten přitom konzistentně tvrdil, že z něho pouze vykládal nějaké nářadí. Správní orgán se nezabýval námitkami neúplného obsahu správního spisu či manipulace s jeho obsahem; ty uplatnil jeho zmocněnec ve správním řízení a stěžovatel sám vůči krajskému soudu ve vyjádření ze dne 14. 4. 2016. Správní orgán se také nevypořádal s existencí třetího policisty při zásahu, kterého ani nevyslechl a ani se o něm nezmínil. Stěžovateli nemůže být kladeno za vinu, že sám nevypovídal, využil tím svého práva. Není pravdivé tvrzení krajského soudu o obecnosti žalobních námitek; k tomu poukazuje na své vyjádření ze dne 14. 4. 2016. Navrhuje proto zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení a případně i zrušení správního rozhodnutí.

[6] Žalovaný ve svém vyjádření označil kasační stížnost za nedůvodnou s poukazem na správní rozhodnutí i na rozsudek krajského soudu a navrhl její zamítnutí.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní přípustně uvedených (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Kasační stížnost lze totiž ve vztahu k vadám správního řízení či rozhodnutí přípustně opírat jen o důvody uplatněné již v žalobě (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Konkrétně žalobou ze dne 18. 9. 2014 nebylo vytýkáno, že zásahu byl přítomen další (třetí) policista, který nebyl vyslechnut, že nebylo zjištěno použití výstražných znamení a naopak důvody nepoužití kamery při pronásledování vozidla před zásahem, ani že žalovaným nebyly vypořádány výhrady proti obsahu správního spisu. Podání ze dne 14. 4. 2016 nemohlo žalobní body rozšířit, jak je pojednáno dále v závěru odst. 10.

[8] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.; dospěl přitom k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou směřující proti důvodům rozsudku krajského soudu. Nedostatek odůvodnění rozsudku spočívající v nedostatečném vypořádání žalobních námitek by mohl znamenat jeho nepřezkoumatelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; přitom není podstatné, že stěžovatel tento kasační důvod v kasační stížnosti výslovně neoznačil. V žalobě ze dne 14. 9. 2014 stěžovatel namítl porušení zákonnosti při doručování, a dále tvrdil, že z dokazování není zřejmé, že by byl řidičem, že žalovaným nebyl posouzen nesoulad mezi důkazy (zápisy a audionahrávkami), že byla porušena jeho procesní práva v průběhu řízení, že nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci, což vedlo k nesprávnému právnímu posouzení, a že jeho zmocněnci byli zastrašováni. Podání ze dne 14. 4. 2016 obsahuje řadu výhrad vůči průběhu správního řízení a vůči chování úřednice Mgr. P., vůči protokolaci jednání, včetně řady soudu pokládaných otázek na zákonnou úpravu postupu, jemuž byl podroben žalobcův zástupce včetně výhrady, že zmocněnec byl omezen v možnosti pokládat otázky svědku K.

[10] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo žalobci oznámeno správní rozhodnutí. Náležitostí žaloby podle § 71 písm. d) s. ř. s. jsou žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Těmito žalobními důvody je krajský soud podle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán, vyjma vad, k nimž je povinen přihlížet nad rámec žaloby. Vymezení žalobních bodů je výrazem dispoziční zásady; je to tedy žalobce, kdo určuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů má být napadené rozhodnutí soudem zkoumáno. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS) „[*l*]*íčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ´obvyklých´ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti*“. Rozšířený senát pak v dalším rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 (publ. pod č. 2162/2008 Sb. NSS) upřesnil určité minimální předpoklady žalobních bodů následovně: „[*s*]*myslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věcí zabývat*“. Žalobní důvody lze kdykoliv omezit, jejich rozšíření je ovšem možné pouze v žalobní (koncentrované) lhůtě. V daném případě žaloba podaná v zákonné lhůtě byla konkrétní pouze ve výše citované míře (odst. 9) a krajský soud tyto žalobní důvody řádně projednal. Ve vztahu k obecným procesním

výtkám nemohl být konkrétnější, protože není oprávněn ani povinen běžné procesní nedostatky sám vyhledávat, a protože žalobcovo podání ze dne 14. 4. 2016 bylo opožděným doplněním žalobních důvodů; přitom v jejich uplatnění v zákonné lhůtě mu nic nebránilo. Krajský soud přitom podrobně popsal průběh správního řízení a posoudil vyhodnocení žalovaným učiněné. Krajskému soudu tedy nelze vytýkat nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek odůvodnění ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., a to ani ze stěžovatelem uvedených důvodů, ani z důvodů jiných, k nimž by kasační soud musel přihlížet z úřední povinnosti.

[11] Stěžovatel vytýká žalovanému i krajskému soudu, že vycházeli z nedostatečně zjištěného skutečného stavu věci, konkrétně, že nebylo prokázáno, že stěžovatel byl v postavení řidiče, na něhož se vztahovala povinnost podrobit se na výzvu vyšetření. Namítá tak nedostatek skutkových zjištění ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[12] Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka Vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Řidičem se pak rozumí osoba definovaná v § 2 písm. d) zákona o silničním provozu, v daném případě by se jednalo o účastníka provozu na pozemních komunikacích řídícího motorové vozidlo. Podstatné tedy je, zda bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, že stěžovatel byl řidičem, což on od počátku řízení zpochybňuje.

[13] Přestupkové řízení je upraveno zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ovšem nikoliv komplexně; podpůrně se v něm na základě § 51 tohoto zákona použije správní řád, tedy zákon č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Podle § 50 odst. 3 a 4 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti a tyto řádně vyhodnotit. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 10. 2006, č. j. 2 As 20/2006 – 47*„(v) sankčním řízení platí, že nelze vyvodit odpovědnost za spáchání přestupku nebo správního deliktu jinak, než tím, že správní orgán zjistí spolehlivě skutkový stav (...).* Z toho soud dále dovodil, že odpovědnost za naplnění skutkové podstaty přestupku nemůže spočívat jen na formálních dedukcích či závěrech, neboť takový postup by byl protiprávní a protiústavní. Případný byl i odkaz krajského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 7 A 82/2002 – 40.

[14] Ke zjištění skutkového stavu věci ze správního spisu plynou následující podstatné skutečnosti. V oznámení o přestupku ze dne 3. 8. 2013 je uvedeno, že stěžovatel byl tohoto dne kontrolován policejní hlídkou (hlídkou dopravního inspektorátu Břeclav) při parkování a byl vyzván k provedení odborného měření na přístroji Dräger, což odmítl a následně odmítl i lékařské vyšetření. Stěžovatel k tomu na tiskopis uvedl, že „*toto auto neřídil*“. V úředním záznamu č. j. KRPB-189773-1/PŘ-2013-060406-KOS je uvedeno, že vozidlo bylo kontrolováno při zacouvávání k domu, ve vozidle byla pouze jedna osoba ztotožněná podle občanského průkazu jako D. M. Výzvu k odbornému měření na alkohol na přístroji Dräger řidič odmítl a pokusil se odjet, což mu bylo znemožněno; následně odmítl i další výzvu k lékařskému vyšetření. Při kontrole z něho byl cítit alkohol. Záznam je podepsán prap. L. K., pprap. D. D. a pprap. L. V.; k záznamu je připojen další písemný záznam o kontrole řidiče podezřelého z požití alkoholických nápojů obsahující vyplněný formulář s údaji o řidiči, vozidle a o neverbálních projevech řidiče při kontrole. V dalším

úředním záznamu z téhož dne je průběh kontroly podrobněji popsán a rovněž podepsán zmíněnými třemi policisty. Mezi listinami je i mapa části obce se zakreslením pozice policistů, pozice automobilu Toyota při prvním spatření policisty, a zákres cesty pronásledování vozidla k místu kontroly. K záznamům je připojen i videozáznam obsahující dvě nahrávky z rozhodného dne. První nahrávka počíná krátce před vznesením výzvy k podstoupení vyšetření na přístroji Dräger a končí po odmítnutí lékařského vyšetření. Druhá nahrávka zachycuje sepisování záznamu. V průběhu první nahrávky ze strany stěžovatele zaznívají vyjádření jako *„nezastavili jste mě v provozu, ale před barákem“,“měl jsem vyplý motor“, „neřídil jsem“*. Do dialogu mezi stěžovatelem a policií zasahuje další muž, který stěžovatele označil za syna a tvrdí, že řídil jeho (stěžovatelův) bratr, a další osoba od domu, již není vidět, a která na prohlášení policistů, že auto sledovali a na označení směru jízdy, vykřikuje, že *„jel odspodu od silnice“*.

[15] Po zahájení správního řízení byl stěžovatel předvolán k jednání na den 16. 9. 2013, kam se dostavil jeho zástupce Ing. R. M., který se seznámil se spisovou dokumentací. Při tomto jednání byly předloženy policejní záznamy, které byly čteny, a byla provedena prezentace CD záznamu. Jednání bylo ukončeno s tím, že dokazování by měl být přítomen přestupce, který bude znovu obeslán. Při jednání dne 14. 10. 2013 svědek pprap. L. V. popsal průběh kontroly dne 3. 8. 2013 tak, že při běžné silniční kontrole za jízdy spatřili protijedoucí vozidlo Toyota, které náhle odbočilo, jeli za ním a měli ho stále na dohled, vyjma několika vteřin v zatáčce, ale za zatáčkou ho opět měli na dohled a viděli ho i při couvání k domu. Nebyl si jist, zda užili výstražných znamení, on seděl v policejním vozidle vzadu. V pronásledovaném vozidle byla po celou dobu jedna osoba, která se po vystoupení snažila vejít do domu, v čemž jí zabránili. Podle dokladů to byl D. M. Ten se odmítl podrobit zkoušce na alkohol, vyjadřoval se, že policisté nemají nahrané, že řídil, a následně nastoupil do vozidla a nastartoval. Po znemožnění odjezdu odmítl na další výzvu podrobit se lékařskému vyšetření. Teprve pak se objevila další osoba, v níž poznává jednání přítomného zmocněnce. Při sepisování záznamu se na balkoně domu objevila ještě další osoba, kterou nezná. K dotazu zmocněnce výslovně uvedl, že řidiče viděl při vystupování z vozidla. Po rozhodnutí o námitce podjatosti proti oprávněné úřední osobě se konalo další ústní jednání dne 9. 12. 2013, opět za účasti zmocněnce. Byl vyslechnut svědek prap. L. K. Ten popsal událost shodně jako svědek V., jen doplnil, že výstražné znamení zapnuli až při příjezdu k místu kontroly, že to byl on, kdo po vystoupení z policejního auta šel k vozidlu Toyota, a muže, který z něj vystupoval, vyzval k předložení dokladů. Ten doklady předložil, vyndal je z auta. Řidič pak chtěl s vozidlem odjet, v čemž mu zabránili a poté ho vyzvali k provedení zkoušky na alkohol. Teprve poté na místo přijel na kole přítomný zmocněnec R. M. V průběhu zákroku se na balkoně domu objevila další osoba, podle prezentace při jednání ví, že je to P. M.; svědek vyloučil, že by ten byl řidičem. Při jednání dne 29. 1. 2014 byl slyšen svědek pprap. D. D., jehož výpověď byla shodná s výpověďmi ostatních slyšených policistů, vyjma prvního kontaktu s řidičem, protože svědek nejdříve přeparkovával policejní vozidlo; rovněž vyloučil možnost záměny osoby řidiče, jednalo se o stejného muže od prvního spatření, měl i shodné tričko. Kameru použili, až když bylo vidět, že s řidičem je problém, nezapínají kameru automaticky při každém úkonu. Svědek Ing. P. M. uvedl, že řídil vozidlo sám, nicméně je musel při příjezdu k domu spěšně opustit, a jeho policií kontrolovaný bratr, s nímž se v domě míjel, poté pouze vykládal z vozidla sekačku. Nepamatoval si, jaké měl ten den oblečení, a ke kontrole svého bratra nešel, protože s policií nebyla žádná řeč, nerespektovala bratrovu informaci, že vozidlo neřídil.

Jako svědek byl slyšen i Ing. R. M. (zápis konstatuje, že po dobu výslechu „předává zmocnění k zastupování Ing. P. M.“), který uvedl, že vozidlo ten den řídil jeho syn P., on mu do něj ukládal křovinořez a další věci, aby to dovezl domů. On sám jel domů na kole, syn ho předjel a teprve tak po 8 - 10 vteřinách se objevil policejní vůz. Na místo kontroly přijel ve chvíli, kdy byl jeho syn D. vyzýván k provedení dechové zkoušky. V závěru jednání zmocněnec Ing. P. M. navrhl výslech svědka M. Č., který policejní auto viděl v době po kontrole u švestkového sadu a předložil o tom jeho čestné prohlášení. Další jednání proběhlo 25. 4. 2014, po prezentaci provedených důkazů zmocněnec Ing. R. M. sdělil řadu výhrad směřujících zejména vůči postupu správního orgánu, které následně sdělil i písemně. Podrobnější průběh správního řízení včetně veškerých nahlížení do spisu zmocněnci stěžovatele a včetně jejich podání směřujících proti postupu správního orgánu podrobně popsal krajský soud ve svém rozsudku.

[16] Úkolem krajského soudu bylo posoudit dostatečnost zjištění skutkového stavu v mezích ve včasné žalobě řádně uplatněných námitek. Je třeba připomenout, že tam žalobce obecně namítal nedostatek skutkových zjištění, konkrétně pak, že mu nebylo prokázáno, že byl řidičem a že se na něho vztahovala povinnost podrobit se vyšetření.

[17] Nejvyšší správní soud sdílí závěr krajského soudu, že v řízení bylo dostatečně prokázáno svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, že stěžovatel byl řidičem označeného vozidla a vztahovala se na něj povinnost podrobit se k výzvě vyšetření. Krajský soud při hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů vycházel z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, zejména z rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114. Policisté na věci neměli žádný zájem, jednalo se o běžný výkon jejich služební povinnosti, jejich výpovědi jsou konzistentní se záznamy pořízenými bezprostředně po události, a jejich tvrzení o tom, že kontrolovaná osoba byla řidičem vozidla s ohledem na krátkou vzdálenost pronásledování lze považovat za vysoce pravděpodobnou, přičemž míra této pravděpodobnosti se blíží jistotě. Zpochybněním této skutečnosti měly zřejmě být výpovědi svědků Ing. P. M. a Ing. R. M. Jejich verze je ovšem nepravděpodobná a nelogická. Jednak se nejeví pravděpodobným, že by jiný řidič vozidla dokázal vmžiku a nepozorovaně vběhnout do domu, že by v témže okamžiku stěžovatel usedl do vozidla za účelem vyložení sekačky, a že by neuvedl kontrolujícím policistům, kdo vozidlo řídil. Dále je zcela nelogické, aby svědek Ing. P. M., byl-li skutečně řidičem, po pominutí důvodu vedoucího k rychlému vzdálení se od vozidla, do kontroly nezasáhl sdělením, že byl řidičem; přitom si byl policejní kontroly vědom a zjevně do ní zasáhl informací o směru příjezdu vozidla. Z nákresu založeného ve správním spisu je zřejmé, že policisté pronásledovali vozidlo na poměrně krátkém úseku a z videozáznamu pořízeného při kontrole plyne reakce stěžovatele na kontrolu, v níž zdůrazňuje skutečnost, že jej policisté neviděli řídit a dostavili se v době, kdy měl vypnutý motor. Z jeho úvodní reakce na kontrolu je zřejmý jeho náhled, že nemůže být kontrolován, pokud nebyl zastaven za jízdy. Teprve následně tvrdí, že vozidlo neřídil, přičemž informaci, že vozidlo řídil bratr, prvně vyslovil jeho přítomný otec. O rozsahu dokazování rozhoduje správní orgán, který je vázán jen tím, aby skutečný stav byl dostatečně zjištěn; tuto podmínku správní orgán splnil. Všechny zjištěné skutečnosti byly správním orgánem hodnoceny. Pokud krajský soud shledal toto hodnocení ve světle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005 – 84, a ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 As 1/2010 – 58, jako zákonné, nepochybil.

[18] Stěžovatel dále namítá, že mu nemůže být kladeno k tíži, že ve správním řízení nevypovídal. V tom mu lze přisvědčit; tento názor naposledy potvrdil i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 10 As 24/2015 (dosud nepublikováno). Vyslovil, že *„[v] rámci přezkumu napadeného rozhodnutí je krajský soud povinen zkoumat, zda správní orgány bez ohledu na způsob obhajoby obviněného v řízení o přestupku dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu)"*. Obvykle je rizikem využití tohoto práva, že správní orgán nemá možnost seznámit se s verzí účastníka řízení a poměřit ji s ostatními důkazy. Toto riziko však ve svých důsledcích dopadá právě na správní orgán, který je povinen zjistit skutkový stav věci i bez součinnosti účastníka řízení. V daném případě byla stěžovatelova verze zřejmá již z jeho reakce při kontrole, byla jeho zmocněncem ve správním řízení předestřena, a byly provedeny i důkazy, které měly být její oporou. Dokazování jako celek pak bylo správním orgánem hodnoceno, přičemž byly váženy veškeré důkazy včetně jejich věrohodnosti, jak je při konfrontačních důkazech třeba. Nejvyšší správní soud je shodného názoru jako krajský soud, že skutkový stav byl zjištěn řádně a provedené důkazy byly ve vzájemné souvislosti vyhodnoceny v souladu s požadavky § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

[19] Znovu je třeba zdůraznit, že v žalobním i kasačním řízení aktivita žalobce určuje rozsah soudního přezkumu. Ke kasační námitce, že v řízení nebyl slyšen třetí policista přítomný kontrole, lze jen krátce poukázat na rekapitulaci správního spisu, z něhož je zřejmé, že toto tvrzení není pravdivé. Více k této námitce nelze uvést, neboť jak již výše uvedeno, jedná se o námitku nepřípustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

[20] V daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu nebyl nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a že nebyl naplněn stěžovatelem tvrzený kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle ust. § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

[21] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. května 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu